

1.

Четвъртък, 20 декември

23:00 ч.

Когато Джулиъс Уийлър се отби у братовчед си Лерой, за да изгледат заедно късните новини, цялото му състояние едва ли надхвърляше седемдесет и пет долара. Имуществото му се изчерпваше с осем компактдиска, зелена пластмасова масичка за пикник, повреден айпод и матрак със съмнително качество. Плащаше наем от двеста долара месечно за малък апартамент в Карълтън Оукс, западна жилищен комплекс в източните покрайнини на Ричмънд, Вирджиния. Работеше дващест часа седмично като чистач в голяма адвокатска кантора в центъра на града. Изкарваше по осем долара на час.

– Ей, Джулиъс, купи ли си билет от лотарията? – попита го Лерой.

– Да – отвърна Джулиъс, отвори бутилка бира и се настани на прокъсания диван в дневната на братовчед си. Диванът бе увиснал в средата, а тапицерията му бе осеяна с дупки от цигарена пепел.

– Колко?

– Един.

– Нищо не можеш да спечелиш с един билет – каза Лерой и размаха цял сноп с билети. – Аз си взех осем. Така се забогатява. С кои числа игра?

– Купих си готов билет. За разнообразие. Бездруго никой никога не печели в тези игри.

– Глупости! – възрази Лерой. – Разсъждаваш ли така, никога няма да се измъкнеш от онзи скапан апартамент. Ще прекараш в него целия си живот, докато аз се излеждавам на плажа. Е, ще можеш да ми идваш на гости от време на време.

– Изобщо не би трябвало да играя на тази лотария – отвърна Джулиъс, като се замисли за наистина мизерното си жилище, което обаче предпочиташе пред иззиданата от блокчета пресована сгур килия с размери два и половина на два и половина метра в щатския затвор в Ред Ониън. Именно там бе прекарал три безкрайно дълги години. – Не работя тази скапана работа, за да си харча парите по лотарии. И ти определено не би трябвало да купуваш цели осем билета.

– Тихо, тихо! – сгълча го Лерой и впери поглед в екрана. – Започват! Това е моята вечер! Предчувствам го!

Джулиъс поклати глава и отпи от бутилката. Не виждаше никакъв смисъл да спори с Лерой, своя дващест и осемгодишен псевдобратовчед и домакин. Макар че... какъв домакин бе той? Оставаха броени дни до Коледа, а в апартамента му нямаше елха. За сметка на това пък навсякъде се стелеше характерната миризма на мазнина от заведения за бързо хранене и застоял цигарен дим. Лерой не празнуваше Рождество Христово, тъй като го смяташе за расистки празник, който облагодетелства белите богаташи и кара чернокожите бедняци да задлъжняват още повече. Преди години Джулиъс се бе опитал да го убеди, че Коледа трябва да се празнува заради децата, но Лерой дори не го бе изслушал. Оттогава не спираше да повтаря, че това е расистки празник. Джулиъс подозираше, че по този начин Лерой си намира удобно оправдание за бедността, неизменен спътник в живота му, както и за своята неспособност или нежелание да осигури прехраната на семейството си. Лерой бе напуснал училище на тринайсетгодишна възраст и от тогава до ден днешен така и не успя да си намери постоянна работа. Все се хвалеше, че е важна клечка в мрежата от дилъри на крек, кокаин за пушене, в Трий, но истината бе, че пушеше далеч повече, отколкото продаваше. Обикновено живееше на гърба на приятелката си Ронда, която работеше почасово в „Бъргър Кинг“.

От спалнята – Джулиъс нямаше представа къде се намира тя – долетя бебешки плач. Когато той прерасна в рев, Лерой увеличи звука на телевизора.

– Божичко, Ронда! – изкрещя Лерой. – Накарай това бебе да млъкне! Нищо не чувам!

– Тя е и твое бебе! – отвърна му Ронда.

– Сигурно е гладна – каза Лерой. – Иди да я нахраниш!

Масичката за кафе бе покрита с кутии от заведения за бързо хранене, препълнени пепелници и полупразни шишета с евтино мляко на прах за бебета. Ронда, която не бе имала време да посети някой от многобройните курсове за бъдещи майки, организирани в квартала, хранеше бебето от едно и също шише през целия ден. Грабна от масата едно отдавна изстинало шише, чието съдържание най-вероятно отдавна се бе вкиснало, и изчезна в коридора.

– Голямата новина на вечерта – започна елегантният телевизионен говорител – вълнува всички жители на Ричмънд и околностите. Това е треската, породена от тегленето на числата на „Суперлото“. Включваме директно централата на „Суперлото“.

– Ето, започва! – възкликна Лерой и се приведе напред.

„Суперлото“, първата национална лотария в историята на Америка, покриваше територията на цели петдесет щата. Участниците в нея посочваха пет числа от едно до четиресет и девет, допълнени от шесто, мистичното Суперчисло, което избираха от едно до петдесет и девет. Шансовете някой да уцели всичките шест числа бяха от порядъка на едно към безкрайност.

Точно в 23:03 ч. ослепително красива служителка на „Суперлото“ изтегли пет номерирани топчета, досущ като тези за тенис на маса. Тя направи това с помощта на въртяща се пластмасова сфера, разположена от лявата ѝ страна. Всяко топче премина със съскане през тръба, изпълнена с въздух под налягане. Петте бели топчета прелетяха през нея като куршуми. Номерата им бяха 5, 9, 16, 17 и 43. Шестото топче, яркочервеното на цвят Суперчисло, се появи от своя собствена въртяща се сфера. Суперчислото, изтеглено тази вечер, беше 24.

Джулиъс провери билета си.

5. 9. 16. 17. 43.

Суперчисло: 24.

Погледът му сновеше трескаво между числата на екрана и онези, отпечатани върху светлосиния билет, който държеше в ръка. Колкото и пъти да проверяваше обаче, числата върху билета му неизменно съвпадаха с числата, изтеглени от служителката на лотарията.

Мили боже! – възкликна в мислите си той. – Това е невъзможно!

– Джакпотът се оценява на четиристотин и петнайсет милиона долара – продължи говорителката на „Суперлото“. – Днешното теглене бе наблюдавано от счетоводната къща „Бейсуонгър & Мосри“. Желая ви успех!

Джулиъс бе чувал истории за хора, преживели т.нар. пътувания извън тялото, но винаги се бе отнасял към тях като към бълнувания на лунатици. Сега обаче, именно в този момент, той почувства нещо, което не бе в състояние да опише по друг начин, освен като преживяване извън тялото. Пулсът му се ускори до близо сто и петдесет удара в минута, а ръцете му затрепериха като прозорци на сграда, покрай която минава товарен влак.

– О, мамка му! – възкликна Лерой. – Беше прав, Джулиъс! Никой никога не печели тези скапани лотарии!

Лерой смачка осемте си билета на топка, която метна към масичката за кафе. Топката хартия полетя като изстреляна от въздушен пистолет, удари се в полупълна кутийка бира, оставена на ръба на масичката, и я прекатури. На пода се изля струя топла течност, но никой не си направи труда да вдигне кутийката.

– Ронда, вдигни шибаната бира от пода!

Ронда, която току-що бе излязла от детската стая, не му обърна никакво внимание, а вместо това дръпна продължително от цигарата си.

– Току-що научихме сензационна новина – обяви с мрачно изражение говорителят по телевизията. В долната част на екрана се появи лента със същия траурен вид. Човек би си помислил, че говорителят току-що е научил, че само след няколко минути земята ще бъде ударена от огромен астероид. – Официални представители на „Суперлото“ потвърдиха, че участник в националната лотария е посочил и шестте изтеглени числа, както и че печелившият билет е бил продаден във Вирджиния.

– Ама че късмет имам! – възкликна Лерой. – Да го продадат във Вирджиния!

Джулиъс се опита да осмисли случващото се. Четиристотин и петнайсет милиона долара! Един-единствен билет! Как бе възможно това? Когато взе да възприема истинските мащаби на случващото се, започна да проявява свръхчувствителност към заобикалящата го среда. Всички около него като че ли се движеха на забавен кадър. Изгледа продължително Ронда и Лерой, които стояха пред телевизора.

Трийсет и осем годишният Джулиъс се радваше на завидно уважение сред хората от квартала. Въпреки това обаче не се съмняваше, че Лерой би му прерязал гърлото и би продал дъщеричката си по интернет, ако това щеше да му помогне да се докопа до печелившия билет.

– Колко спечели? – попита Лерой. – Дай да видя!

– Нищо – прошепна Джулиъс. – Никога нищичко не съм печелил от тази лотария.

– Дай да... Ронда, казах да вдигнеш скапаната бира от пода!

Ронда бе едва на двацет и четири, но грубата жълтеникава кожа на лицето ѝ, здраво опъната върху остриите ѝ скули, бе причината да изглежда поне два пъти по-възрастна. Бе родена тук, в Трий, бе пораснала доста бързо и със сигурност щеше да умре тук. Някога бе изкарвала добри оценки в училище, но не се бе отличила със силна воля, а бе предпочела да се остави на течението. Тук това означаваше да затъне в света на секса и наркотиците, в който живееше всички около нея. Както я бяха предупреждавали в часовете по здравна просвета, сексът бе довел до бременност, а бременността бе довела до аборт. Не след дълго забременя отново и в резултат на преждевременното раждане на бял свят се появи момченце с тегло далеч под нормата. Година по-късно съдът реши, че не е полагала никакви грижи за детето, и отне родителските ѝ права.

Ходеше с Лерой вече трета година, но двамата ту се събираха, ту се разделяха, така че времето, което бяха прекарвали заедно, едва ли бе повече от няколко месеца. Още по време на първите им срещи Лерой се бе погрижил да ѝ връчи два много специални подаръка – дъщеричката ѝ Ейнджъл и тежка форма на генитален херпес. Тя продължаваше да се грижи за детето, тъй като бе успяла да се опази от извършването на каквато и да било простъпка, която да привлече вниманието на общинските социални служби.

Ронда въздъхна отвратена, стана и измъкна някаква мръсна тениска, пъхната под една от възглавниците на дивана. Удостои възлюбения си с безизразен поглед и започна да бърше бирата от тънкия килим. Джулиъс остана доволен, че Лерой насочи вниманието си от билета му към почистването на разлятата течност, за което благодари на бога. Използва времето, за да пъхне набързо билета в джобчето на гърдите си.

– Спечели ли нещо, Джулиъс? – попита Лерой, който явно гонеше целта си като бойна ракета с топлинно насочване.

– Не – отвърна Джулиъс.

– Защо тогава прибра билета?

Топла вълна пропълзя по гърба на Джулиъс. Добре знаеше, че е ужасен лъжец. Не го биваше да лъже и това бе една от причините да не успява да се измъкне невредим от нито една от срещите си с полицията през последните двама месеца.

– Не знам. Реших да си го запазя.

Изискваше се огромно усилие на волята, за да издържи погледа на Лерой. Това бе едно от нещата, които бе научил по време на разпитите в полицията. Отместиш ли поглед от лицето на ченгето, то мигом надушва, че си гузен, и само някакви си десет минути по-късно ти вече си се отказал от правото си на адвокат и правиш пълни самопризнания, докато дъвчеш бургера, който полицайте с радост са ти купили, след като си изпял и майчиното си мляко. Така ставаха нещата.

– Спечелих безплатен билет – каза Джулиъс. Усети как започва да се изпотява, а гласът му потреперва. Каквито и усилия да полагаше, не бе състояние да погледне Лерой в очите, затова отмести поглед от него и го закова в недояденото тако на масичката.

– Лъжливо копеле такова! – възкликна Лерой. – Спечелил си, значи! Колко?

От Лерой би излязъл добър детектив.

– Честна дума, безплатен билет. Нищо повече.

– Ако беше само безплатен билет, щеше да ми кажеш от самото начало!

– Стига толкова – каза Джулиъс. – Тръгвам си! – каза той и се отправи към вратата.

– Никъде няма да ходиш! – спря го Лерой. – Покажи ми скапания билет!

Джулиъс знаеше със сигурност, че Лерой му се пада някакъв роднина по майчина линия. Познаваше го, откакто се помнеше през всичките тези двама месеца и две години, които Лерой бе прекарал на тази земя. В същото време обаче добре знаеше, че Лерой е един от най-опасните хора, които е срещал през целия си живот. Работата бе там, че той просто нямаше съвест, нямаше морал. Повечето жители на Карълтън Оукс бяха добронамерени продукти на иначе гадната среда, която ги обкръжаваше. Кокаинът бе звездата на смъртта, около която се въртеше това късче от света и която унищожаваше всичко по пътя си. У Лерой обаче липсваше онази част, която превръщаше останалите хора в човешки същества.

Когато Джулиъс сви пръсти около топката на бравата, той погледна през рамо и се озова лице в лице с дулото на деветмилиметровия пистолет на Лерой. От смъртта го деляха едва няколко сантиметра. Погледът на Джулиъс премина над рамото му и видя, че Ронда наблюдава сцената, седнала на дивана с увиснала от устата ѝ цигара.

Въздъхна тихичко и погледна отново към вратата. В този миг усети натиска от цевта на пистолета, опрян във врата му. Не за първи път насочваха оръжие срещу него, така че поведението на Лерой му предостави шанса, от който се нуждаеше.

– Обърни се бавно – нареди му Лерой.

Предвид обстоятелството, че голяма част от мъжете, които живееха в Карълтън Оукс, не доживяваха до трийсет и петия си рожден ден, бе напълно разбираемо – макар и доста недалновидно – от страна на Лерой да сметне Джулиъс за поредния немощен старец. Джулиъс бе изпълнен с енергия, тъй като през по-голямата част от живота си бе стоял надалеч и от алкохола, и от наркотиците. Освен това имаше широки, мощни гърди, а ръцете му бяха здрави и силни като мечешки лапи.

Джулиъс изпълни буквално нарежданията на Лерой, след което го удари толкова силно и неочаквано, че pistolетът отхвъркна към стената. Сетне падна на пода, където вече не можеше да нарани никого. Лерой остана толкова смаян от тази демонстрация на умения в областта на самозащитата от страна на Джулиъс, че изобщо не успя да реагира, а издаде само едно приглушено ъххх, когато братовчед му го сграбчи за гърлото и го събори на земята. Джулиъс коленичи и наведе глава максимално близо към лицето му.

– Направиш ли го отново – предупреди го той, – ще те убия.

– Ъххх – повтори Лерой.

– Как можа бе, човек! – сопна му се Джулиъс. – Та нали сме роднини!

Джулиъс пусна Лерой и взе pistolета му, без да изпуска от поглед пишман обирджията. Макар да бе дълбоко разочарован от поведението му, трябваше да признае, че съвсем не е изненадан от опита му да открадне лотарийния билет. В интерес на истината, дори го бе очаквал. На младини самият той би могъл да бъде изкушен от бляскавите перспективи, свързани с един печеливш билет от лотарията. Странно, но на Лерой не му бе хрумнало, че Джулиъс може не просто да е спечелил някаква дребна печалба от лотарията, а да е ударил целия джакпот. А още по-странно бе обстоятелството, че това нямаше никакво значение. Лерой би убил собствената си майка за четиристотин долара. В такъв случай какво ли би направил, за да грабне четиристотин милиона? По дяволите!

Джулиъс насочи pistolета към Лерой, сетне вдигна поглед към Ронда, която следеше случващото се.

– Не искам проблеми – каза той.

Ронда прояви завидно хладнокръвие, като продължи да пуши цигарата си. Лерой остана на пода; главата му бе извърната към Джулиъс, а ръцете му разтриваха врата, който го болеше.

– Не го наранявай – отвърна му рязко тя, въпреки че Лерой редовно я пребиваше. Това е то истинска любов, помисли си Джулиъс. Сърцето иска онова... което иска.

– Тръгвам си – каза Джулиъс, докато умът му работеше на бързи обороти. Предполагаше, че от момента, в който напусне апартамента, щеше да разполага с не повече от десет минути, за да излезне от квартала, преди Лерой да е събрал приятелчетата си и да е тръгнал по дирите му. Нямаше никакво значение, че двамата с Ронда не знаеха дори колко е спечелил. Щяха да тръгнат всякакви слухове, слухове, които поне веднъж щяха да имат нещо общо с истината. В края на краищата, той наистина бе изтеглил печелившия билет. И всички щяха да хукнат подире му.

Трябваше да напусне дома си още тази вечер. При това завинаги. Никога нямаше да се върне тук.